

Paisatge

El capvespre em sobtà solitari
assegut a la vora del riu;
la campana que toca a Rosari
redimeix el meu cor ja captiu.

Brins i joncs i rebrols són cadena;
cada fulla té caires divins;
els joncs alcen l'espasa serena
i fan danses menudes els brins.

Dins l'esquei —o follia salvatge—
dóna a l'aigua, bo i morts, d'un a un,
sos joiells una flor que l'onatge
ha furtada riberes amunt.

Fuig pel cel una ocella tardana
tot ratllant la blavor ja morent,
i es desfà en els pollancs la capçana
que hi posava l'or mort del ponent.

Va obscurint-se un tros lluny la masia;
s'afigura amb prou feines tot sol
el serrell d'aquells arcs que hi havia,
i ara al cim com un lleu fumerol.

El ca adust que les ombres observa
fa un lladruc una mica mesquí;
és que hi ha, venint de collir herba,
una dona de vila al camí.

Vora el riu, frec a frec de les hortes,
—aigua i fruita— vaig fent el retorn;
l'oreig salva les plantes mig mortes
que esllanguia la calda del jorn.

Mentre els grills fan musiques petites,
sonen tòtils l'harmònic flautam;
passen homes parlant de collites
duent totes les flaires del camp.

Si és l'estel allà dalt una brasa
que espurneja d'estels pels voltants,
asseguda al portal de sa casa
cada mare brotona d'infants.

Quan el pare arriba boten com a daines,

i ell aixeca en braços aquell més petit
que aleteja i crida per fer-li moixaines
a la lluna plena, cara de la nit.

Josep Puntí i Collell, Pvre., *Paisatge*, dins *Almanac de la poesia 1924*, Altés,
Barcelona, 1924, [s.p.: 67-68]